

Zondag Werelddiakonaat 3-2-2019: Een nieuw begin

Voorgangers: ds. Hanneke Keur en alle diakenen

Voor de dienst: op de beamer worden foto's en andere afbeeldingen getoond van "een nieuw begin"

Zingen: Lied 212: 1, 2 en 3

Groet en Bemoediging

Kort moment van stilte

Drempelgebed

Zingen: Lied 962 "Wat ik gewild heb"

Kyriëgebed

Glorialied: Lied 885 "Groot is uw trouw, o Heer"

Tekst bij de opening van het Woord

Kindermoment: door diaken

Eerste lezing: we laten enkele Bijbelse stemmen aan het woord over "een nieuw begin"

Zingen: Lied 654: 1 en 6 "Zingt nu de Heer, stemt allen in"

Overdenking: deel 1

God scheidt mensen een nieuw begin. Een groot geschenk! Opnieuw beginnen betekent vaak een mooie uitdaging, maar het betekent soms ook: het oude achter je laten. Soms betekent het erkennen dat je op de verkeerde weg was. Dat kan met pijn en verdriet gepaard gaan. Soms wil je misschien niet echt opnieuw beginnen, maar word je er door een bepaalde situatie toe gedwongen.

Noach laat alles achter zich als hij met zijn gezin en de dieren de ark betreedt. Veertig dagen doobert hij eenzaam rond. Zijn nieuwe start begint met het uitsturen van een vogel. Die keert onverrichter zake terug, een teleurstelling. Tot de duif eindelijk met een takje terugkomt en er hoop is. Hoop op een opnieuw bewoonbare aarde. God scheidt voor Noach en de zijnen en alle dieren een nieuw begin.

Zo horen we ook van het volk Israël, dat alle zekerheden van Egypte achter zich moet laten om op weg te gaan naar het

beloofde land, naar een andere/betere manier van samenleven.
En we horen van de moordenaar aan het kruis,
die van Jezus woorden van vergeving hoort,
hij mag samen met Jezus ingaan in het Rijk van God.

Tenslotte horen we van Saulus.

Saulus, een trouwe, ijverige, wetsgetrouwe jood.

Hij is er vast van overtuigd, dat hij goed doet in de ogen van
God door de aanhangers van Jezus te vervolgen.

Op weg naar Damascus wordt zijn missie echter ruw verstoord.

Verblind door een fel licht uit de hemel valt Saulus ter aarde.

Als een overwerkte werknemer geveld door een burn out.

Saulus was op de verkeerde weg. Zijn weg liep dood. Pijnlijk!

De vervolgte Jezus zelf maakt een nieuw begin met hem.

Saulus wordt Paulus.

Hij wordt van vervolger tot verkondiger van Christus.

Ook vandaag de dag kan een nieuw begin pijnlijk zijn.

Kleiner wordende kerken die moeten samenvoegen om samen
een nieuwe start te maken, dat is niet altijd makkelijk.

Vluchtelingen die hier in Nederland een nieuw bestaan willen
opbouwen, ze wachten soms eindeloos op goed bericht.

Want ook na de verruiming van het kinderpardon van afgelopen
week, is er voor de betrokken kinderen en hun families
nieuwe hoop, maar ook nog steeds onzekerheid.

Of denk aan gevangenen die vrij komen, maar geen werk
vinden. Wantrouwen na een volkerenmoord of burgeroorlog in
je land, en toch met elkaar opnieuw het land weer opbouwen.

Een nieuw begin, vergeving en verzoening, hoe moeilijk
soms ook, het biedt wèl perspectief, het geeft hoop.

Het kan een bevrijding zijn: een nieuwe kans, een schone lei.

Maar het is niet altijd makkelijk om opnieuw te beginnen.

Jezus kwam naar deze wereld met de ultieme belofte van
een nieuw begin: 'Ik heb goed nieuws: de tijd is aangebroken,
het koninkrijk van God is nabij.'

Geloof dit goede nieuws en doe met me mee!

Jezus geeft de wereld een nieuw begin.

Dat belijden wij in de kerk, maar hoe ervaren wij dit persoonlijk en concreet in ons leven? Daarover gaan we nu kort in gesprek.

Een goed gesprek n.a.v. vragen op beamer

Wanneer heb je voor het laatst een nieuw begin gemaakt?

Wat heb je nodig om een nieuw begin te kunnen maken?

Een nieuw begin is eerder een last dan een zegen. Past deze uitspraak bij je?

Tweede lezing: Marcus 9: 42 – 50 (*in BGT*)

Zingen: "Handen heb je om te geven" (Ev. Liedbundel 398)

Overdenking: deel 2   Hoe nu verder?

Als voorbereidingsgroep lazen we Mc.9: 42-50 in de BGT. "Hoe kom je in de nieuwe wereld?" staat er als kopje boven. Uitnodigend.....? Nou nee, eerlijk gezegd, we schrokken ons rot. Jezus vraagt hier wel om het maken van héél radicale keuzes. Voor vrijblijvendheid is geen plaats.

Als je hand of je voet of je oog iets slechts doet of ziet, iets wat jou of een ander weghaalt bij God, doe het dan weg!

Nu staan deze woorden van Jezus in Marcus 9 vlak achter de discussie van de leerlingen van Jezus over wie van hen de belangrijkste is in die nieuwe wereld van God.

De vrienden van Jezus waren blijkbaar erg met die vraag bezig. Wie is de belangrijkste? Wie heeft de grootse inbreng?

Mensen willen zich graag laten voorstaan op hun eigen daden. In de verkondiging van vorige week ging het hier ook al over. We hoorden hoe Jezus tegenover deze menselijke eerzucht en hoogmoed de ontvankelijkheid stelt van spelende kinderen. Kinderen, die door de leerlingen juist waren weggestuurd.

Hier waarschuwt Jezus zijn leerlingen om niet een gelovige, letterlijk staat er in het Grieks een kleine gelovige, een geringe, een zwakke, weg te halen bij God.

Onze daden kunnen een ander blijkbaar weghalen bij God!

Onze daden kunnen een ander op de verkeerde weg brengen, niet in de richting van die nieuwe wereld van God.

Sterker nog, blijkbaar kan één van onze eigen ledematen -

onze hand, onze voet of ons oog - onszelf of de ander op de verkeerde weg brengen, kwaad doen, onheil aandoen. In feite zegt Jezus: wie kleine, zwakke mensen verwaarloost, zodat zij struikelen, zal daar zelf over struikelen.

Jezus preekt hier tegen de eerezucht, de trots en de hoogmoed van zijn leerlingen. Als je hand wil regeren, als je voet voorop wil gaan, als je oog jaloers is of vol minachting neerkijkt op een ander, doe het dan weg!

Jezus roept zijn leerlingen en ons op om ons telkens weer te bezinnen: op welke wijze breng ik of brengt mijn levenswijze een ander soms verder weg van de bedoelingen van God?

Op welke wijze maakt mijn persoonlijke levenswijze mijn geloof in Jezus juist ongeloofwaardig?

Doe dat dan weg. Stop er mee!

Jezus roept zijn volgelingen op tot het dienen van de ander. En daarom praten we vandaag niet alleen over hoe wij zèlf elke keer weer opnieuw mogen beginnen, maar ook over hoe wij ànderen kunnen helpen om een nieuw begin te maken. En over wat wij zelf daarvoor moeten nalaten of wegdoen.

Concreet collecteren we vandaag voor Bangladesh. In Nederland weten we dat wonen in een rivierdelta gevaar met zich meebrengt. We herdenken de watersnoodramp van 1953. In Bangladesh leven miljoenen arme gezinnen op rivieroeveren zonder dijken, die hen tegen vernietigende overstromingen kunnen beschermen. Door klimaatveranderingen nemen stormen en overstromingen in kracht en aantal alleen maar toe. Toch proberen mensen daar telkens weer opnieuw te beginnen. En Kerkinactie helpt lokale kerken met noodhulp, en om mensen te trainen om voorbereid te zijn op overstromingen, om mensen te leren gewassen te verbouwen die tegen storm, zware regens of zout water kunnen. Onze financiële hulp helpt mensen in Bangladesh concreet om opnieuw te beginnen.

Jezus vraagt echter méér van ons dan alleen om het geven van financiële hulp. Hij vraagt om onze persoonlijke inzet, onze tijd en aandacht.

Onze perikoop eindigt gelukkig positief: verlies het zout in jezelf niet, zo zegt Jezus. Houd het zout, de toewijding aan God en de naaste, in jezelf levend. Dat betekent: leef in vrede met elkaar. Houd onderling vrede in plaats van te twisten over wie de belangrijkste of de beste gelovige is.

Een prachtig voorbeeld van deze onderlinge vrede was in de afgelopen maanden het kerkasiel in de Bethelkapel in Den Haag. Dagblad Trouw schreef hierover lovend, dat dit eerder verbindend heeft gewerkt dan als splijtzwam.

Dat is wel eens anders geweest op momenten dat de kerk zich met de politiek bemoeide. Natuurlijk had dit kerkasiel ook een politiek doel: een ruimer kinderpardon, en dan niet alleen voor dit ene gezin. Maar volgelingen van Jezus zagen deze bescherming van een gezin in nood eerder als een daad van naastenliefde dan als politiek pressiemiddel, al heeft het wel als zodanig gewerkt. Misschien dat er daarom maar enkele kritische geluiden waren. Voorgangers en gemeenteleden uit alle delen van de PKN deden mee, niet alleen progressieve, maar ook orthodoxe. En ook uit andere dan de PKN kerken.

Wat mij betreft een prachtig voorbeeld van kerkelijk diaconaal handelen voor mensen die hulp nodig hebben. En hier ging het dus niet alleen om geld te geven. Dit kerkasiel vroeg of lef en durf. Mensen die het initiatief namen zonder garantie op succes. Het vroeg om concrete persoonlijke inzet en tijd.

Kortom, God schiept ons in Jezus telkens weer een nieuw begin. Daar mogen we dankbaar voor zijn. En... God roept ons telkens weer op om voor de ander niet een struikelblok te vormen, om de ander niet te belemmeren, maar om ook anderen te helpen om opnieuw te beginnen. Moge het zo zijn. Amen

Stilte

Luisteren naar lied "Nieuwe Dag" van Stef Bos (*op beamer*)

Dank- en voorbeden: door diaken

Mededelingen en Collecten

Slotlied: "Ga nu heen in vrede" (Ev. Liedbundel 270)

Heenzending en Zegen met gezongen Amen